

Minik Eller Çalışırsa

Dergide benim de iletimin yayımlanması için gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederim. Mutluyum sizler gibi gönlü ülke sevgisiyle dolu kişileri tanıyorum. Mayıs ayının beşinde Ereğli Dumlupınar İlköğretim Okulu öğrencileriyle birlikte 380 adet meşe fidanı diktik. Bu fidanları öğrenciler sınıflarının pencerelerinde pet şişelerini keserek oluşturdukları saksılarda yetiştirdiler. Buradan şu görülüyor ki bir şey yapmak için insanlarımızın güzel duygularını mezata çıkarıp paraya çevirmeye çalışmamalı. Düşünürsek güzel şeyler ortaya konabilir.

Rahim Demirbaş

Umudun Tükendiği Yerde miyiz?

Dergimizin Aralık 2006 (469) sayısındaki 'Orta Anadolu Ormanlarla Kaplanabilir mi' başlıklı yazısında Hazin Cemal Gültekin'in, her gün ziyaretine gittiği köyündeki son ağacın da kurumasıyla, ninesine ağlayarak söylediklerini okuyunca, Torosların eteklerinde bulunan köyümde vaşak, kurt, sırtlan, çakal ve kuşların süreklilikleri ve zehirlerle yok edilmişlerinde duyduğum tarifsiz acı ve kederleri yeniden, hem de daha derinden hissetmiştim. Anlaşıldığı kadarıyla, Sayın Gültekin'in köyünde artık bir dilek ağacı bile yok. Benim köyümdeyse son ayı, vaşağı, kurdu, geyiği, insanların mutluluğu adına vurduğunda kahraman ilan edilenler, çoktan öldüler, adları da unutuldu elbet. Acılar üzerine mutluluk tesis edilememiş ki, köyümü geride kalan insanlar da bugün terk etti ve maalesef gittikleri yerlerde de köydekenden daha mutlu olmadılar.

Doğaya kendini yenileme fırsatı vermeden aşırı tüketim ve tahrip altında kendi sonumuzu hazırladığımızı ne atalarımız bize, ne de biz çocuklarımıza yeterince anlatabildik. Fosil yakıtların, makineleşmenin ve para hırsının dünyayı bu kadar kısa sürede korkunç bir felakete sürüklediğini ceddimiz tabii ki hiçbir zaman öğrenemeyecek; ama artık biz ah vah etmek yerine bu kötü gidişe dur demek için 'yarin son günümü gibi' harekete geçmeliyiz.

Doğa sevgisini öğretmesi beklenenler tarafından, bahçelerde kalan göstermelik birkaç ağaç da otopark, tesis ya da benzerleri için kesildi. Okul, dini mekanlar ve apartmanlarda yetişen çocuklarımız, bulut ve yağmurun eksik olmadığı gür ormanları, kur yapan bülbüllerin hiç bitmeyen sohbetlerini, kartalın süzülüşünü, şahinin tiz sesi ve dalışını daldan dala atlayarak telaşa uzaklaşan sincapları, kendi

yaptığı berrak gölde yüzerken yanı başlarında biteviye yarış yapan balıkları göremediler. Dalında salıncak kurup oynayacakları bir ağaçları da olmadığından, her ağacın kaç canlıya barınak olduğunu öğrenmeden büyüyen çocuklar elbette doğaya saygılı bireylerde olamadılar.

Şimdi onlar müdür, mühendis, belediye başkanı, kısacası idareci oldular. Sanki böylesi bir hayatın sürdürülmesi mümkünmüş gibi hilkat garibesini şehirlerini, su havzaları, orman, tarım arazileri üzerine kurdular. Lağım, siyanür, ağır metaller ve kimyasallarla arıtlamayacak kadar kirlettikleri su, niteliklerini yitirmiş nehirlerden içme suyu alacak kadar yolun sonuna gelmiş olmalarına rağmen, kenarda kıyıda bir parça yeşil alan kalmışsa günümüzde oralara kesintisiz geniş yollar, otopark, gökdelen, havuz, şela-le yapmakla meşguller.

İnsan kaynaklı bu kıyım ve vahşetin sonucunda türlerin hızı ve kesin yok oluş sürecini en az yüz yıl önce biz başlattık. Nihayet yok olma sırası da insanlığa gelmiş durumda. Hatalarımızın bedelini ödeyeceğiz; bolca biriktirdiğimiz varlıklar da pek işimize yaramayacak. Peki "Umudun Tükendiği Yer" de miyiz? Bahse konu yazısında doyumsuz anlatımıyla Sayın Gültekin, dağların ormanlarla kaplı olduğu devirlerdeki doğaya ve dolayısıyla da kendine saygılı bireyleri kastederek ninesine "aynı insan tekrar var edilemez mi?" diye soruyordu. Bekli de meselenin çözümü de bu sorunun içindedir. Katledilen her canlıya, kesilen her ağaca 'saldırı kendine yapılmışçasına' tepki veren bireyler olabilirsek türlerin yok oluşunu önleyemsek de bir nebze olsun geciktirebiliriz.

Halil Korkmaz /Sincan-Ankara
korkmazhalil01@mynet.com

Geleceğin Bilim Adamları Umut Vaat Ediyor

"Tübitak Ortaöğretim Öğrencileri Arası Araştırma Projeleri Yarışması" Adana Bölge Sergisi 10-13 Nisan tarihleri arasında, Çukurova Üniversitesi Sakıp Sabancı Spor ve Sergi Salonu'nda yapıldı. Ben de o sergideydim. Gözlemlerimi önce size aktarmak istiyorum. Sergide; Adana'dan ve Adana çevresinden yarışmaya katılan birçok öğrencinin projesi sergilendi. Bu sayede yarışmacılar projelerini tanıtmaya fırsatı yakaladılar.

Sergi Adana'da büyük bir ilgiyle karşılandı. Yalnızca lise öğrencilerinin değil birçok üniversite öğrencisinin de ilgisini çeken projeler birbirinden güzel ve oldukça yaratıcıydı. Hatta bir çoğu akademik düzeyde olup, yoğun çalışma gerektiren projelerdi.

Proje sergisi üç gün boyunca birçok okul tarafından ziyaret edildi. Başkent Koleji, Adana Erkek Lisesi, ÇEŞ Anadolu Lisesi bunlardan yalnızca birkaçıydı. Bu şekilde diğer öğrencilerin de bilime teşvik edilmesinin yanında yarışmacılara da destek verilmiş oldu.

Çok sıcak bir ortamın olduğu sergide yarışmacılar oldukça heyecanlıydı. Projelerini her anlatışlarında büyük bir heyecana kapıldıkları yüzlerinden belli oluyordu. Çoğu bilime şimdiden adım atmış olmanın sevincini yaşarken, kimisi de atacağı diğer adımları düşünüyordu. Proje sergisinde, ilgili araştırmalarının her konuda yapılabilirliği ve konularının yeni keşiflere açık olması nedeniyle olsa gerek ağırlıkta biyoloji projeleri yer almaktaydı. Ayrıca yaşamımızı yakından etkileyen, bize çeşitli kolaylıklar sağlayacak olan projeler de vardı. Örneğin; yaşlılar ve engelliler için uzaktan kumandalı çiçek sulama aleti; topraksız bitki yetiştiriciliği bize oldukça kolaylık sağlayacak projelerdi. Lise seviyesindeki öğrencilerin şimdiden bunları yapabildiğini görmekse, geleceğimize adına beni heyecanlandırdı. TÜBİTAK'ın gençlere sunduğu olanaklar ve destekler umutları artırıyor ve gelecekte Türkiye'nin bilimde adını oldukça fazla duyuracağını sinyallerini veriyor.

Zahide Ürk / Adana Erkek Lisesi

Üniversitelerde Ders Kitapları Sorunu

Derginizin güzel bir sayfasını bizim gibi Anadolu'da bulunan, okuyan, düşünen, ama bunu kimseyle iletemeyen amatör bilimcilere açtığınız için minnettarım. Bu olanaktan yararlanarak, ülkemizin eğitim alanında yeterince parmak basılmayan bir soruna, üniversitelerdeki ders kitaplarının yetersizliğine dikkat çekmek istiyorum. Ülkemizde hemen her bilim dalında öğrencilerin yararlanacağı kaliteli ders kitaplarına gereksinim duyulmakta. Var olan ders kitaplarının önemli bir kısmı orijinallikten yoksun; gerek sayıca ve gerekse alt konu türleri açısından oldukça yetersiz. Türk üniversite eğitiminin başarısı açısından bunun çok önemli bir sorun olduğuna inanıyorum ve yetkililerin bu konuyla ciddi bir biçimde ilgilenmesini bekliyorum.

Bugün üniversitedeki hocalarımızın büyük çoğunluğunun ders kitabı yoktur. Bunun böyle olmasının çeşitli nedenleri var. Örneğin üniversitelerin ders kitapları için ödediği telif ücreti çok düşüktür. Ayrıca ülkemizde kitap yayına hazırlamanın alt yapısını oluşturan sekreteryaya ve editörlük hizmetleri yayınlanmamıştır. En önemlisi bir öğretim üyesi/görevlisinin kitap yazmaya maddi ve manevi açıdan teşvik edecek sistem, kurum yoktur.

Şimdilerde çok kişinin "artık İnternet var, ne gerek var ders kitabına" dediğine tanık oluyorum. Bir kitabın sıcaklığı, kullanım kolaylığı İnternet'teki bilgi-informasyon bolluğu karşısında, özellikle öğrencilerin bocaladığına tanık oluyorum. Sanırım kaliteli ders kitapları bilgiyi derli toplu, önceliklerini ve sınırlarını ayarlayarak sunması yönüyle çok daha yararlıdır. Bu konuda, TÜBA, TÜBİTAK ve üniversitelerimiz, kaliteli üniversite ders kitaplarının yazımını teşvik edecek çalışmalar yapabilir. Hatta çok fazla gereksinim duyulan alanlarda ödüllü yarışmalar bile düzenleyebilirler.

Dr. Rıdvan Işık
Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi / Elazığ

Değerli Okurlar, görüşlerinizi

400 kelimeyi geçmeyecek biçimde ve fotoğrafınızla birlikte "TÜBİTAK Bilim ve Teknik Dergisi, Forum Köşesi, Atatürk Bul. No:221 Kavaklıdere- Ankara" adresine gönderebilirsiniz. Görüşler aktarılan 3. şahısları suçlayıcı ifadelerden kaçınılması rica ederiz. Forum'da ve Serbest Kürsü'de yayımlanan okuyucu görüşleri Bilim ve Teknik dergisini bağlamaz. Forum köşesine aşağıdaki telefon ve faks numaralarıyla da erişebilirsiniz:
Tel: (312) 468 53 00 / 1067 (Gülğün Akbaba) Faks: (312) 427 66 77